

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Δημοσίευση: marie sak2246

Γεια σας φίλες και φίλοι,

Όπως όλους εσάς με προβληματίζουν ένα σωρό πράγματα σχετικά με το παρόν και το μέλλον μου.

Αποφάσισα να εκτεθώ και να εκθέσω τις σκέψεις μου όταν στον τοίχο ενός νηπιαγωγείου σε πολυσύχναστο σημείο της πόλης μου διάβασα «μ..... πωλείται το παρόν» με μαύρα γράμματα. Από το σημείο αυτό περνώ τουλάχιστον 3-4 φορές την ημέρα και κάθε φορά οι σκέψεις και οι προβληματισμοί με πνίγουν. Τι γίνεται; Που πάμε; Είμαστε ακυβέρνητο καράβι;

Είμαι Β' λυκείου, στην τελική ευθεία διαβάζω για να επιτύχω, όπως όλοι οι νέοι στην ηλικία μου, μια θέση στα ΑΕΙ. Ξέρω τι θέλω, όμως δεν ξέρω τι μέλλον θα έχω, όλα είναι αβέβαια. Ακούω ότι οι νέοι φεύγουν γιατί στην χώρα μας όλα είναι ισοπεδωμένα, δεν υπάρχει φως, ούτε μέλλον για τους νέους επιστήμονες και για τα όνειρα τους. Κάποιοι ονειροπόλοι το παλεύουν ακόμα. Ακούμε από τους μεγαλύτερους και από τα ΜΜΕ ότι η ανεργία όχι απλώς έχει χτυπήσει κόκκινο, αλλά έχει βγει έξω από κάθε όριο. Επιστήμονες με μεταπτυχιακά, ψάχνουν για δουλειά καταλήγοντας να κάνουν όχι αυτό που θέλουν και ονειρεύτηκαν, αλλά ό,τι άλλο άσχετο βρεθεί για να βγάλουν τα έξοδα τους και να μη γίνονται βάρος στις οικογένειες τους. Νέοι σκυφοί, αγέλαστοι, προβληματισμένοι παντού. Νέοι με όνειρα και ιδανικά που θέλουν να προσφέρουν αλλά.....

Αξιοκρατία πουθενά, συνέχεια ακούμε για πλαστά πτυχία, για μικροκομματικά συμφέροντα του τάδε και του δείνα πολιτικού, ζούμε και σε ένα μέρος σχετικά μικρό που όλα μαθεύονται. Ο καλύτερος στην άκρη, γίναμε η χώρα των φελλών, ενώ όσοι φεύγουν, είναι αυτοί που πραγματικά αξίζουν να διαπρέπουν. Τρώει λοιπόν η Ελλάδα τα παιδιά της ή μήπως όλοι παίρνουμε αυτό που μας αξίζει; Εμείς τα παιδιά δεν ψηφίζουμε ακόμα, ξέρουμε όμως να κρίνουμε όσα ακούμε και πληγωνόμαστε για τις επιλογές και την έλλειψη αντιδράσεων των γονιών μας. Απογοητευόμαστε βλέποντας τα ίδια και τα ίδια πρόσωπα να αποφασίζουν για τις τύχες μας και κανένας άξιος να μην τραβάει μπροστά.

Έχω όνειρα, έχω σχέδια και θέλω να διεκδικήσω την πραγματοποίησή τους, όχι μόνο για μένα, αλλά για όλη την γενιά μου. Πιστεύω σε εμάς, ας σταματήσουν επιτέλους τα συμφέροντα κάποιων να γκρεμίζουν τα όνειρα μας και να υποθηκεύουν το μέλλον μας. Δεν μας ρώτησε κανείς τι θέλουμε, δεν αποφασίζουμε εμείς για όλα όσα συμβαίνουν γύρω μας. «Δεν φάγαμε τίποτα μαζί με κανέναν». Δεν μας ρώτησαν ούτε για τους Ολυμπιακούς αγώνες ούτε μας έδωσε κανείς λογαριασμό που κατασπαταλήθηκε το δημόσιο χρήμα. Κάποιοι ήταν περισσότερο έξυπνοι και καιροσκόποι, κάποιοι τους κάλυψαν, κάποιοι τους ανέχτηκαν δεν ήταν όμως η γενιά μου. Δεν θέλουμε να φύγουμε μετανάστες, αγαπάμε την πατρίδα μας, την πονάμε, θέλουμε να είμαστε περήφανοι γι' αυτήν. Δεν θέλουμε να αναγκαστούμε να φύγουμε ζητώντας δουλειά. Η Γερμανία ζητά πτυχιούχους πλέον και όχι εργάτες όπως παλιά στα χρόνια των παππούδων μας αλλά δεν προσφέρει ίσες ευκαιρίες ούτε ίσους μισθούς. Ο μετανάστης θα κάνει τη δουλειά που δεν κάνουν εκείνοι. Ξέρουμε πως όπου και να πάμε θα είμαστε οι ξένοι, η ζωή μας είναι εδώ.

Αφήστε λοιπόν τα παράθυρα ανοιχτά να μπει καινούργιος αέρας, αφήστε μας να χαρούμε τη θάλασσα, τον ήλιο της πατρίδας μας. Μην τα ξεπουλάτε όλα, αφήστε κάτι και για μας, όχι για να ξεπουλήσουμε ή να το γκρεμίσουμε, δεν αφήσατε και τίποτε άλλωστε, τα γκρεμίσατε όλα

εσείς, αλλά για να έχουμε κάτι εκτός από την πικρία και την απογοήτευση που μας αφήνετε κληρονομιά με ένα μέλλον καταχρεωμένο και υποθηκευμένο.

Ευχαριστώ για το χρόνο σας, δεν είπα τίποτα περισσότερο ούτε τίποτα λιγότερο από αυτά που σκέπτεται κάθε νέος της ηλικίας μου που δε γεννήθηκε βολεμένος κληρονόμος...